ч. 218 (11.186). Львів, субота 1. жовтня 1927. Pocztowa opłata uiszczono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Зліквідований інцідент.

Львів, 29. вересня 1927.

На іншому місці містимо комунікат Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Обєднання в справі участи кількох членів партії у воєвідському равті, а рівночасно і заяву девятьох учасників равту. Комунікат містить у собі дефінітивну постанову Центрального Комітету в цій справі, а заява стверджує, що всі під нею підписані, приймають її до відома і тим самим підчиняються волі найвищої партійної установи, як здисциплінованi члени партії.

Всякі непрошені та непокликані „опікуни" і „приятелі" Українського Національно-Демократичного Обєднання радувалися, що воно, мовляв, „розлетиться", що не видержить „крізи". Вони заздалегідь готовилися до ґалапасування на живому національному орґанізмі. Бож їх метою все були не зорґанізованість і не консолідація національних сил, а розбиття, роздріблення і некія національного орґанізму. Вони, що не звикли до ніякої позитивної, творчої та будуючої роботи, вони, що виростали з руїнництва і негації, ніколи не зможуть занестати виконування непочесної ролі демагогів, що збивають собі політичний капітал коштом кривні та руїни. Це явище тим прикріше, що роблять вони це з тзв. „ідейних" мотивів і „безкорисно" тому, щоби догодити тим, які, використовуючи їхні вроджені руїнницькі нахили, прямують до ліквідації всякої національної орґанізації на території всеї української землі. Та перерахувалися всі ті розвінчані герої „націоналізму" з УПП, всі ті точені ґанґреною низької зависти і пустодельства сель-роби та інші жреці інтернаціоналізму також, як продажні типи з „кумпанії" пажерливого хлібоїдства. Всі вони однаково чигали на розбиття Національного Обєднання, бо воно протиставилося успішно усім їхнім темним політичним махінаціям.

Приватну і власновільну участь девятьох членів Обєднання в ославленому воєвідському равті використовували вони на те, щоби оклеветувати всю партію в політичному опортунізмі, угодовстві, а навіть клеймити її пятном національної зради. Робили вони це з гідним кращої справи завзяттям і посвятою, не маючи при тому ніякого права на те, бож хто як хто, але всі ті явні та масковані інтернаціоналісти підходять до всяких національних справ виключно зі становища т. зв. інтернаціоналізму. Саму справу роздували вони нарочно до непомірно великих розмірів першорядної політичної ваги ще й тому, щоби впливати на членів Ц. К. УНДО та суґерувати їм виключення учасників равту з партії, після чого мусіло, на їх думку, неминучо дійти до її розбиття.

Одначе все це не повелося. Центральний Комітет Українського Національного Обєднання зумів себе протиставити всякій розкладовій роботі зовні та спараліжувати всякі посторонні впливи. ЦК. поставив при вирішуванні справи вище добро партії та її внутрішню консолідацію від розбивання та ослаблювання власного орґанізму. Скваліфікувавши самовільну участь членів партії у равті як тактичну похибку політичного характеру та відмежувавшись різко від неї, уділив усім учасникам равту напімнення та вказав їм на їх обовязки супроти вимог партійної дисципліни, що вони й приняли льояльно до відома. Тим цей прикрий інцидент і вичерпався.

Таке а не інше вирішення справи доказує, що в більшости членів Ц. Комітету були міродайними при вирішуванні політичний розум і розвага, а не сентимент і не хвилевий настрій. Нема сумніву, що найлекше вирішувати складну справу радикально, як ось при допомозі виключення в даному випадку. Та радикальні засоби все дуже небезпечні і з правила не приносять користи, лише шкоду. В нашому випадку такий засіб не приніс би користи ні національній справі ні партії, а ту останню щонайменше дуже ослабив би. А при даному рішенні, тобто при осуді тактичної похибки і принятті цего осуду інтересованими, партія не тільки не ослаблюється, але навпаки скріплюється і збільшує свій авторитет, дає докази здисциплінованости, взаїмного довіря і доброї волі усіх членів партії.

Дехто робив і робить учасникам равту заміти злої волі та скритого наміру накидування партії політичного опортунізму. Опублікована заява доказує наглядно щось зовсім протилежне. Ми бачимо з неї громадську мужність тих членів партії і наглядно переконуємося, що підпорядкувавшися постанові Центр. Комітету вони поставили добро партії понад своє я.

Стверджуючи ліквідацію цего прикрого інциденту у внутрішньому житті Національного Обєднання слід підкреслити, що для всіх членів партії мусить ця історія стати пересторогою перед усякими непотрібними тактичними похибками, бо наслідки їх немилі ні для них, ні тим більше для партії. Самаж партія, що відмежувавшись від похибки розумно і по мужеськи зліквідувала інцидент і що доконала цього серед перехресного огню нападів і наклепів, повинна і мусить вийти скріпленою з того внутрішньо-партійного гарту та поглибити і поширити свою організаційну базу в народі.

I.

Комунікат Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Обєднання.

Центральний Комітет Українського Національно-Демократичного Обєднання на свойому засіданні дня 24-го вересня 1927 р. приняв таку постанову:

Признаючи влаштованому львівським воєводою дня 4-го вересня ц. р. равтові політичний характер, Центральний Комітет уважає, що власновільна участь деяких членів партії в ньому є нарушенням партійної карности. З уваги на те Центральний Комітет осуджує цей самовільний вчинок членів партії, учасників равту, та різко від нього відмежовується.

Вислухавши зложену тими членами на засіданні заяву, Центральний Комітет не робить у відношенні до них дальше-йдучих висновків, а обмежується тим разом до упімнення.

Одночасно Центральний Комітет подає до відома членів Обєднання, що буде якнайрішучіше поборювати кожне нарушення партійної дисципліни.

За Центральний Комітет Українського Національно-Демократичного Обєднання:

Д-р Дмитро Левицький,
голова.

Володимир Целевич,
головний секретар.

II

ЗАЯВА.

Участь в равті взяли ми як представники економічних інституцій і Митр. Капітули в чисто приватному характері, не уважаючи нашого кроку актом політичним, а тільки актом конвенціональної чемности, зробленої в інтересі тих установ, які ми заступали. Одначе як льояльні і солідарні члени партії приймаємо до відома рішення Центрального Комітету з дня 24-го вересня 1927 р. в цій справі.

Львів, дня 27-го вересня 1927 р.

Д-р Альфред Говикович, Микола Заячківський, Ярослав Колтунюк, д-р Лесь Кульчицький, д-р Кость Левицький, о. Дамян Лопатинський, д-р Ярослав Олесницький, о. Олексій Пясецький, Михайло Рудницький.

З сельробівського ґетта.

Ц. К. Сель-Робу про б. народовольців.

Центральний Комітет „Сель-Робу" видав окремий комунікат в справі виходу б. народовольців з партії. Зміст того комунікату вартний того, щоби з ним познайомити наших читачів. А це тим потрібніше, що недавно подали ми більше-менше точний реферат комунікату трьох сецесіоністів зі Сель-Робу, бувших народовольців і бувших членів центрального комітету Сель-Робу, а саме: К. Вальницького, М. Заяця і К. Пелехатого.

Нераз писали ми про те, що пани з „Волі Народа" є політично спекулюючими москвофілами, які еволюціонували позірно від москвофільства до українства під впливом відомих подій на Україні, але фактично намагалися під українізованою зовнішньою шатою пачкувати збанкрутоване москвофільство, тим разом повоєнного покрою, а саме: москвофільство, оповите грімкою соціялістичною фразою. З комунікату Ц. К. „Сель-Робу" і з фактів у ньому наведених переконуємося, що ми не помилялися.

„Заява" цих трьох сецесіоністів — читаємо у комунікаті — надрукована у надзвичайному виданні „Волі Народа", в числі з 11. вересня ц. р. ч. 349, є в цілому політичною спекуляцією та свідомим фальшуванням фактів, задля прикриття своїх дійсних замірів розбиття єдности селянсько-робітничого фронту, коло чого заходилися бувші народовольці від ряду місяців — викрадаючи з канцелярії Головного Секретаріяту Сель-Робу заяви приступлення членів, цілу кореспонденцію з ними, протоколи засідань Ц. К. та книго-діловодство секретаріяту партії Сель-Роба".

Далі довідуємося з комунікату, що Ц. К. „Сель-Робу" не вважає б. народовольців соціялістами, бо колиб вони такими були, то боролись би проти всяких партійних ухилів чи помилок своїх партійних товаришів у нутрі партії або в партійній пресі або на зїздах, а не виступалиб з партії. Тимчасом народовольці, як члени Ц. К. ні разу не виступали зі своїми закидами перед партією.

А що вони не є ніякими соціялістами видно ще й з того, що в часі виборів до самоврядування розбивали т. зв. селянсько-робітничий бльок, бо боялися польської робітничої лівиці.

„Колиж проти чого боролися — стоїть далі у комунікаті — б. народовольці, то лише проти вирішення національного питання і назви „український" — чим лишній раз підчеркували своє рутотапство і нетерпимість самого терміну „український"... Понадто бувші народовольці закулісово управляли москвофільську політику, засновуючи читальні ім. Мих. Качковського, або вдаючися в ріжні контакти із „Русским Ревізионним Союзом" у Львові".

Попри все те б. народовольці саботували організаційну працю секретаріяту партії проволіканням вирішування принціпових і організаційних справ і підготовляли таким чином розбиття партії. З комунікату довідуємося також, що б. народовольці не виступали на засіданнях Ц. К. „Сель-Робу" ні разу проти участи сельробівських послів з Українського клюбу, а К. Вальницький був навіть членом окремої парляментарної комісії „Сель-Робу", що мала зайнятися остаточним вирішенням виступу сельробівських послів з Українського Клюбу, чому перешкаджали народовольці.

„Одинокою причиною — твердить комунікат — виходу народовольців з партії Сель-Роба є рішення Ц. К. в справі ліквідації часопису „Воля Народа", котра за весь час свойого істнування була виразником політичної та організаційної відрубности (фракційности) б. народовольців і базою їхнього замаскованого москвофільства, з метою політичної спекуляції і дрібноміщанського крамарювання партійними гаслами і соціялізмом. Це й було притокою ліквідації „Волі Народа", проти чого змагалися б. народовольці, як члени Ц. К. Сель-Роба".

Кінчається комунікат закликом до українських робітників і селян вступати в ряди Сель-Робу і гуртуватись під прапором соціялізму до боротьби за „соціяльне і національне визволення".

З комунікату сецесіоністів виходило, що вони були лівішими політично від інших членів Ц. К. Сель-Робу, а з наведеного комунікату Ц. К. Сель-Робу бачимо, що воно не так. Доказом на те був би ще один факт, що стався недавно поза сельробівським ґеттом, а який має не аби яке значіння при оцінці „лівизни" народовольців. В останньому числі „Світла" читаємо між іншим комунікат Головного Робітниче-Селянського Комітету Допомоги жертвам повіні у Львові про те, що цей комітет виключив зі свого складу К. Вальницького і М. Заяця за те, що вони намагаються „розбити обєднані робітниче-селянські ряди" через свій виступ зі „Сель-Робу". А з такими розбивачами робітниче-селянської єдности комітет працювати не може. Головою того комітету є пос. Чучмай, а до президії

належать: Вербовий, Крайківський, Шмаль, Гошовський, Дурдела, Сороневич, Підгірський і Єнзель Ступ.

Ростемо!

II.

На порозі великої салі „Нар. Дому". — Трикутник життя нашого селянства. — Передові виставці. — Побіжне перечислення важніших виставців та їх експонатів. — Національний герб з Угерська.

Стрий, 27. вересня 1929.

Салі „Народнього Дому". Шістьма довгими рядами вадовж салі уставлено експонати збіжево-ростинного відділу, що ліг в основу сільсько-хліборобської вистави. Понад 1.500 експонатів. Все, що в творчому пусвалі родить українська земля, розвертається перед нами багацтвом своїх красок, обємом свого росту, якістю свого ростинного здоровля. На стінах фотографії, образи, графікони, які сповняють ролю не лише естетичної прикраси, але й дають наглядний позитивний доказ нашого господарського поступу.

Наш господарський ріст, опертий на дрібному малоземеллі, змагає до скупчення, хоч не до машинальної централізації, під прапором кооперації, що є виразом добровільного колективістичного руху. Кооперація зі своїми установами, „Сільський Господар" і „Просвіта" — ось трикутник, в якому тепер замикається суцільне життя українського селянства. Зовнішнім виразом освітно-господарського прогресу нашого селянства є власні доми, які як гриби по дощі виростають в наших селах. Вони є осередками руху, вони є тими сочками, що віддзеркалюють наш ріст і розвиток, вони є захистом і пристановищем організаційних струй. Словом: „в своїй хаті — своя правда і сила і воля". І заки збудуємо нашу велику хату і наше велике хазяйство, покищо будуємо малі народні доми, як заклад великої будівлі. Цю думку схопив і унагляднив стрийський Повітовий Союз Кооператив, виставляючи плани і фотографії своїх 40 кооперативних будинків по селах.

А виставці? З кого вони складаються? Як по давньому: „хлоп і поп". Але до них прийшов уже новий чинник: інженіри-агрономи при Повітових Союзах Кооператив, сподвижники хліборобської культури, що переводять досліди і досвіди на нашій землі та ведуть наглядну, ділльну пропаганду нової, раціональної господарки. Чинник незвичайно цінний і витревалий, хоч — здається — мало помітний. Треба бути на стрийській виставі, щоби відчути і зрозуміти вплив та вислідн діяльности цього нового, наскрізь свідомого, здобувчого чинника.

На чолі виставців у збіжево-ростинному відділі висувається **Огородничо-садівниче заведення Андрія Терпиляка в** Залукві біля Галича, яке зарепрезентувало нам найшляхотніші овочі (прекрасно опаковані), 40 родів усяких насінь, броскви і щепи. Вже сьогодні заведення А. Терпиляка грає визначну ролю в поширенні насінної і садівничої культури. Вийшовши зі скромних початків, воно розростається все більше і більше завдяки систематичній праці пп. Андрія і Марійки Терпиляків, здобуваючи собі добре заслужену славу серед нашого селянства. Останні роки зі сьогорічною повінню не були прихильні для розросту заведення. Та при сприятливіших умовинах заведення п-а Терпиляків в короткому часі перетвориться у великий розсадник огородничо-садівничої культури, а п. Терпиляк стане нашим Маутнером в найширшому розмірі.

Не менше додатне враження на відвідувачів робить **збірка лічничих ростин (зел) п. Теодора Панича** зі Львова. В останній хвилі взявши участь у виставі, виставив він 180 родів усяких лічничих ростин, хоч його збірка обіймає до 700 родів. Знавці говорять, що праця п. Панича в напрямі поширення збору лічничих ростин може принести значні доходи нашому селянству.

Третім з черги заведенням чи підприємством, що систематично прямує до піднесення нашої сільсько-хліборобської культури є **„Насінне Хазяйство" п. Мирона Луцького** з Янчина, що запродукувало на виставі пшеницю „баварку" і „булавку", яру пшеницю „Гільдебранд" та бульбу „марш. Гінденбурга". Експонати п. М. Луцького робили велике враження на селян, а унагляднення його хліборобських здобутків спричинило великий попит на культивовану пшеницю.

Коли я окремо відзначив ці три — що так скажу — фірми, то тому, що вони притягали до себе загальну увагу, а знавці висловлювалися про їх вислідн і здобутки у словах найвищої похвали і щирого признання. Одначе й інші експонати заслугують на виріжнення і признання. Не вважаю себе покликаним, а тим менше підготованим кваліфікувати і класифікувати поодинокі збіжево-ростинні експонати. Не є и в силі навіть згадати всіх на сторінках нашого обємом невеличкого щоденника. Тому згадаю тут тільки деякі експонати й зразки нашої сільсько-хліборобської культури і то в тому порядку, в якому їх виставлено у великій салі „Народнього Дому":

Отже: Стрийська Філія „Сільського Господаря виставила 80 родів усякого збіжа і 40 родів бульб; відомий громадський діяч і господар в Миллятичах о. Андрій Пеленський — 80 експонатів городовини і садовини; Онися й Остап Луцькі з Волі Довголуцької — жито, городовину, бульбу і гарбузи; о. Клим Камінський зі Синевідська Нижнього та Корчинський і Безушко з Корчина — гарбузи (величезного обєму і ваги, а саме 48 і 46 кільов); Любка Луцька з Янчина — добірну пряжу і полотно; Громада Завадів і Микола Галій з Дашави — овес і цибулю; Володимир Парина з Камінки — добірне сіно в мініятурному оборозі; о. Бордун з Турі Великої — чорну кукурудзу, збіжа і ярини; Мельник зі Стиняви — просо зі скільських гір; Безушко з Добрівляни — гатункове жито, пшеницю і бульбу „Рубін"; Гаврилів зі Стриганець — кукурудзу; о. Петрушевич і Барабаш з Конюхова — капусту і жито „Петкус"; Гринь Гранат зі Стриганець — кукурудзу зі шульками, високу на 4 метри; Йосиф Порпінa, Іван Мазур і Прокіп Сенькович з Монастирця — гатункові збіжа; Лаврись з Журавна — кукурудзу; А. Манюняк з Тейсарова — бураки; Трубач зі Сулятич — овочі; Матій Данилишин з Тарнавки — виноград і капусту; Іван Салдан з Лівчиць — грушки; о. Боднар з Яйковець — бураки; Ю. Опришко з Грабівця — овес „фільдінг" (1.60 м. високий) Дм. Угрильчик з Ляскова — просо (1.60 м. високе); Данило Салдан з Лівчиць — жито „вселебенське"; Марушак з Гніздичева — білу пшеницю; Котович з Гніздичева — бураки „Еккендорф."; Пов. Союз Кооператив в Копичинцях — городовину з досвідних піль та пожпелово виконані графікони про приноровлення і видайність сільсько-господарських машин; Пов. Союз Кооператив в Чорткові — тютюн, городовину і збіжа зі своїх досвідних піль; інж. В. Сozанський, агроном П. С. К. в Дрогобичі — сою; Пов. Союз Кооператив у Станиславові — збіжа зі своїх досвідних піль; Микола Романишин з Дашави — збіжа; Красій зі Заліщик — папрjку чорні баклажани.

Філія Сільського Господаря в Перемишлі — збіжа з досвідних піль у Негрибці і Медниці і графікони; Ол. Галій з Ланів — городовину; Нар. Торговля у Львові — городовину зі своїх насінь; Ярошевич з Дашави — пшеницю й інші роди збіж; Лупів з Урожа — совшники; Роман Лаврук з Хартанівець — насіння конюшини білої і чорної і о. Зінько з Острині — каляфіори.

Ось загально і з природи річи побіжне перечислення виставців й їх експонатів. І хоч те перечислення неповне і

КЛЯВДІЯ БОБИКЕВИЧ.

Проклін мумії.

II.

— На одній із великих балів льондонської аристократії, якраз на Маланку явився — по пятилітній відсутности — професор, світило і корифей льондонського університету, славний археольог, п. Рональдсон-Клерк. Знали його як дивака, що все своє велике майно викинув на розкопки в околиці пірамід та на закупно старих папірусів. Його поява викликала загальне здивування і вскорі окружили його знайомі, раді почути, де бував так довго і що найшов.

Професор весело затирав руки.

— Я відкопав гріб придворної співачки Рамзеса II. Прегарно законсервована її мумія і дорогоцінні перли, самоцвітні камінi, вази, постументи, тарілки, що були в тім гробі, все те їде кораблем сюди... Але не в тому діло. Найцікавішим є папірус, що лежав на грудях мумії...

— Уявіть собі, яке це зробило враження! Натовп коло професора більшав, що трудно було до нього підійти, а між зацікавленими була й я, тоді ще молоденька дівчина, до загину ласа на яку витичну новину. Я спитала про вік та імя співачки.

— Імя її — Атру, а померла в 23 році життя. Про її пречудний голос, дар Ізиди, зазначено в гієрогліфах, що й птахи вмовкали, коли співала. Була любимцем богині, що обдарувала її золотим волоссям, була й любимцем Рамзеса II. Він не міг віджалувати її смерти, справив їй той гробівець, та зложив у ньому всі дарунки, що одержувала за свій чаруючий спів. На саркофазі намальована вона як проводить собі на гарфі та з захопленням дивиться вгору. Але і це не головне...

Професор замовк. Моя цікавість була така напружена, що я забулася та хопила його за рукав...

— Головне це — промовив далі — що на тім папірусі подана історія прокляття. Зміст її такий: Один чоловік ходив на скаргу до Ізиди. Богине! Фараони та всякі богачі визначують собі догідні місця для своїх гробниць і пірамід та викидають звідтіля тіла померших бідаків. Їх тіла та мумії наражені через те на зневагу нащадків! Що робити — порадь нас Ізидо! На це богиня відповіла: Моїм прокльоном нехай буде тричі проклятий, хто нарушить спокій та сон померших. Вони мої!... І післала такий сильний вітер, що позавівав і понакривав піском усі гроби, щоби ніхто не міг тривожити сну мерців. За цією казкою йде просьба і погроза: Колиб хто вдерся в гробницю співачки, то нехай нічого не торкнеться, а засипле все назад, як було, бо прокляття богині не мине його і він умре не своєю смертю.

— Шож ви зробили? — питали ми всі.

— Деж би я міг ті скарби дати назад у землю? Адже одна мумія поверне мені втроє всі кошти розкопок! А перли, вази, тарілки — що їх там повно?... Накрити землею? Це смішне. А там буде ще чимало таких гробів, я певний цього!

— — — — — — —

На цім балі були два відомі американські міліонери, Астор і Морган. Вони так зацікавилися мумією, що кожний зокрема напосівся купити її, хоча її не бачив... Вкінці посварилися так, що аж визвалися на двобій. Льондон мав про що гомоніти!

Дома розповіла я всю історію своїй бабуси, 80-літній старушці, що також дуже любила такі таємні справи. Вона вислухала все уважно й стала мене перестерігати перед прокляттям.

— Побачиш — сказала — не лише власник мумії буде нещасливий, але й ті, що взяли хоча би лише яку дрібничку з її річей. Над усім тяготить проклін богині. Памятай! Тобі це може видається смішним, але впевняю тебе, що є дивні річи на світі, які ми не можемо собі вияснити. Я вже стара, посивіла, неодно бачила та переживала, і неодно могла би тобі розповісти, але за богато було би говорити. Одно знай! Померші не люблять, якщо їх спокій нарушити. Мстяться, і то неабияк! Тому краще не цікався, не думай і не згадуй про ту мумію, а вже нізащо в світі не важся її купувати або приняти щонебудь з тих її річей, бо покійниця не вибачить ніколи!

На другий день відвідала нас пані Морган, заплакана і до крайности зденервована. (Була товаришкою моєї мами.) Розказала, що її чоловік зачинився, не пускає нікого до себе і полагоджує всякі справи на випадок своєї смерти, бо вечером має відбутися двобій. Приїхала до Европи на карнавал, забави, — а тут горе і розпука. Вона зовсім безрадна, не знає що почати, як зарадити лихові. Розказувала свої жалі й гірко плакала. Моя бабуся вспокоювала її тим, що чейже Морган відступив би від купна мумії, коли йому розяснив би, як тяжко може відпокутувати за невшанування заповіту з папіруса. Врешті мій батько обіцяв піти до Моргана й перемовити його.

Як там було — не тямлю, але батькові таки вдалося вплинути на Моргана. Той зрікся купна і до двобою не прийшло.

Тимчасом увесь Льондон нетерпеливо ожидав приїзду мумії, що мандрувала під доглядом слуги професора. В часописах появилися широчезні статті про неї. Була це правдива сензація. Затьмила навіть Титаніка, що ось-ось мав бути пущений на воду. Але може це не цікавить вас?... — урвала незнайома

Кооперативне Свято в Стрию.

В неділю, 2. жовтня ц. р. відбудеться в Стрию Повітове Кооперативне Свято з таким порядком дня:

1) год. 10. Служба Божа.
2) Отворення Кооперативного Свята.
3) Промови і привітання.
4) Фантова льотерія з виграними найкращими експонатами сільсько-хліборобської виставки.

О год. 14. в кімнаті „Задаткової Каси“ відчит през. Ревізійного Союзу інж. Ю. Павликовського про кооперацію в Швеції, Данії і Норвегії та їх співпрацю. Всю інтелігенцію Стрийщини просять явитися на цім викладі П.С.К.

...спітальське, то всеж таки воно вповні вистарчаюче, щоби собі уявити розміри, значіння і далекосяжність стрийської сільсько-хліборобської виставки. Хто бачив ті гуртки селян з найдальших сторін Західної України, що йшли від одного зразка до другого і пильно нотували собі всякі назви збіж і рослин та поробні адреси, той зрозуміє вагу виставки і віддасть пошану її ініціяторам і виставцям. Жаль тільки, що скупість простору, заялтого численними збіжево-городними експонатами — не дозволила краще їх розложити. Без сумніву, що тоді й величаве враження, яке викликує виставка, було би сильніше і тривкіше.

Вкінці годиться ще висловити щире признання громаді Угерсько, яка принесла на виставу дуже гарно скомпонований величавий національний герб-тризуб з колосся, прибраний найкращими ...ми, овочами і городиною.

•

Вісти зі стрийської виставки.

Стрийська Сільсько-хліборобська виставка викликує велике зацікавлення серед селянства. Досі мала вона до 12.000 відвідувачів, а в тому понад 10.000 селян. В середу, 28. вересня, не зважаючи на дощ і негоду, відвідало виставу 682 особи. В число 12.000 відвідувачів не входить ся гремільної участи шкіл.

Підчас вистави відбуваються реферати з обсягу господарства і кооперації. У вівторок, 27. вересня інж. Ю. Павликовський мав реферат про полонини і пасовища, а ред. В. Пелешський про враження з міжнародного кооперативного конгресі у Штокгольмі.

В неділю, 2. жовтня велике Кооперативне Свято з викладами і фестином у парку Йордана буде закінченням вистави.

Зі Львова виїздить в неділю прогулька до Стрия. По виказки треба зголошуватися до „Червоної Калини“ (Руська ч. 18).

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

У першому звідомленню зі „Сільсько-Хліборобської Вистави“, поміщеному в „Ділі“ з 27. вересня вкралася неприємна помилка у звязку з реєструванням моєї промови. Згідно з дійсним станом справи прошу в черговому числі помістити отсе моє вияснення:

1) Згідно з програмою Комітету промовляв я від імени українських самопомічних установ, а саме Кр. Т-ва госп. „Сільський Господар“ у Львові і від кооперативних організацій, обєднаних в Ревізійному Союзі Українських Кооператив.

2) Кінцевий уступ моєї промови звучав ось так:

„Не витаю тут нікого, тільки клонюся перед вислідами Вашої самодіяльности і дружно стискаю Вашу мозолисту руку, яка без сторонньої помочі уможливила, не зважаючи на післявоєнну руїну, устроїти нинішню виставу...“

Думаю, що Вп. Вп. Пане Редакторе, не відмовитеся помістити цих кілька рядків і остаю з належною пошаною до Вас **Ю. Павликовський.**

Львів, 28. IX. 1927.

Організаційний рух.

Віче в Ходорові.

В неділю дня 18-го вересня ц. р. в год. 2-ій пополудні відбулося у просторій салі Народнього Дому велике віче, на яке прибуло кількасот громадян зі судового ходорівського повіту. Віче відкрив короткою промовою адвокат д-р Троян. В своїй промові вказав він на ціль віча, а саме: слід зробити підсумки висліду виборів до громадських рад, слід намітити програму праці українських громадських рад, а також заінтересувати ціле громадянство нещасливими жертвами повені. До президії зібрання вибрано: о. Теофіля Прийму, пароха Дулїб як предсідника, Михайла Решітника, селянина зі Сугрова як його заступника і Миколу Балицького, студ. техніки як секретаря. Перший референт д-р Корнило Троян представив висліди виборів до громадських рад в Ходорівщині. На загал вибори до громадських рад по селах випали для українців корисно. Селяне виявили велику активність і здисциплінованість. Також українське жіноцтво сповнило карно свій обовязок. По містах жиди пішли з поляками і українці, як прим. в Ходорові і Бібрці не здобули належного їм заступництва. Делегат Центрального Комітету гол. секретар Володимир Целевич представив завдання ново-вибраних громадських рад. Зокрема представив він, як громадська рада має боронити прав української мови, як дбати про санітарний стан села. Громадська рада може покликати до життя, творячи або субвенціонуючи як потрібні українські інституції так захоронки, курс для неграмотних, курси куховарства і шиття, захисти і т. п. Одним словом представив він завдання громадських рад на просвітному, гуманітарному, санітарному та економічному полі. Студ. Іван Василик представив розміри елементарного нещастя повені, та завізвав всіх присутних до несення допомоги потерпівшим. В дискусії забирали голос численні бесідники, між іншими селянин Василь Мицик з Лішнина, о. Курчаба з Острова, о. Прийма і другі. Віче покінчилося відспіванням національного гимну.

Останні вісти.

ЗІРВАННЯ ПЕРЕГОВОРІВ У СПРАВІ ПОЗИЧКИ.

Варшава, 29. вересня 1927.

Переговори в справі американської позички не довели до узгіднення поглядів і переговори зірвано. Вечером віцепрем. Бартель виїхав до Спали і розмовляв із през. Пілсудським і мін. Чеховичем. Потім віцепрем. Бартель приняв представників американської консорції Монета і Фішера. Представники ці вислали телеграму до Америки і ждуть відповіди, яка порішить, чи вони змінять умовини емісійного курсу.

Нині, 29. вересня, відбулося засідання польської фінансової ради. Всі справи, які були на денному порядку, відложено і рада займалася лише справою позички. Фінансова рада ствердила, що хоч господарське положення укладається корисно, то таки бажаним є вести дальші переговори в справі позички. Конче треба вдержати стабілізацію золотого, щадити і виконувати місячні бюджети.

ЧІЧЕРІН ВИБИРАЄТЬСЯ В ПОДОРОЖ.

Варшава, 29. вересня 1927.

Аг. Вех. подає, що з кол близьких до нар. комісаріяту повідомляють, що нар. комісар Чічерін вибереться небаром у подорож по Европі. Відвідає Берлін, Відень і Рим. В Німеччині старатиметься виєднати нові кредити.

САМОВБИВСТВО ШК. ІНСПЕКТОРА.

Чортків, 29. вересня 1927.

Поповнив тут самовбивство шкільний інспектор Мих. Бутиковський з причини звільнення з посади. Він відібрав собі життя револьверовим вистрілом 28. вересня, себто в дні, коли мав передати урядування свому наслідникові.

НОВІ РЕЛІГІЙНІ БОЇ В МЕКСИКУ.

Льондон, 29. вересня 1927.

З Мексику надходять вісти про нові масакри католиків. Воєнний суд засудив на смерть свящ. Седяно, який, як кажуть, проводив відділом кат. повстанців у стейті Джаліско. Повстанці ці звели завзятий бій з урядовими військами. В бою тім згинули 32 повстанці.

ПРИСУД У ПРОЦЕСІ ЗА ДЕРЖ. ЗРАДУ.

Львів, 30. вересня 1927.

Після 2-тижн. розправи проти стрийських комуністів перед львівським судом, як делеґованим, запав учора присуд. Йос. Келєра засуджено на 2 роки, Мик. Зощака на 10 міс., Вол. Кураха на 6 міс., Мик. Савчука увільнено, Вас. Савчука увільнено. Усім зараховано слідч. арешт до 21. квітня 1927.

...нго, шукаючи в пітьмі за сірниками.

— О! о! — скрикнула Варвара Борисовна і пригорнулася до мене.

— Але де це ми зараз, що стоїмо так довго? Може яка станція, що можна би дещо купити?... Я тут перший раз — говорила незнайома і засвітила маленьку свічечку та стала дивитися крізь шибу.

Я мушу признатися, що слухала так уважно цікавого оповідання, що не звертала уваги, чи ми їхали, чи стояли. На годиннику била вже 11. година, а ми повинні були бути десь коло Ліпкан. Попри поїзд бігали кондуктори з ліхтарками, по снігу тупали важкі чоботи, а нікого питати, бо вітер вив із страшною силою. Та мене ніщо не цікавило, де ми були, хто ішов... Уся моя увага зосередилася на оповіданні та його авторці. Мусіла це бути дама з високих родин Англії (після її власних слів, але що вона тут, на цій бічній лінії Окниця—Черновці...? Як би це збагнути?

— Ах, пані, не мучте нас, кажіть далі — обізвалася моя сусідка, і стала ще ближче тулитися до мене.

— Зараз, зараз! — відповіла вечно незнайома, шкворкнула сірником і знов закурила.

— Отже — ага! — Нараз телеграми подали вість, що сторож мумії, довголітній слуга і довірник професора бореться зі смертю. Мав він в дорозі на кораблі впасти стрімголов зі сходів, та так нещасливо, що аж череп заломився, а через те, догляд над мумією мусів переняти хто інший.

Моя бабуся ликувала:

— Оце, оце сповняється прокляття. Але чого люди такі нерозумні та беруть собі нещастя в хату? Астор рішучо пожалує. Ту мумію лише назад у землю „саком-паком“ — з тими скарбами...

Та видно люди не боялися лиха, бо як тільки корабель причалив до пристані, то поліція сливе не мала ради з натовпом, що хотів узріти мумію або бодай як її повезуть. Увесь Льондон цікавився тою Атру, що коштувала Астора 800.000 долярів, і про яку вже стільки ґазети понаписували. Ця загальна цікавість сердила чогось Астора. Мерщій завіз усе в свій готель і не дав нікому оглянути. А я аж помарніла була ізза цього! Страх кортіло мене побачити Атру. Та день і ніч мучила мене гадка, що моє бажання не здійсниться. У моїй уяві бачила я її, як лежить з руками зложеними на грудях, а на устах усмішка — як у Монни Лізи. Усю тайну свого життя-буття забрала з собою у вічність, а була колись як я — живучою, молодою, повною мрій та думок... Тисяча літ, гей! Передімною отвирала пащу загадка, мене зїдала цікавість, і я відчувала, що захворію поважно, якщо її не заспокою...

(Продовження буде.)

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·91·50—8·92, канадійський долар 8·89·50—8·90, чеська корона 0·26·50—·26·75, австрійський шілінг 1·26—1·26·75, рум. лея 0·05·50—0·05·75, француський франк 0·34·50—0·35, швайцарський франк 1·71·50—1·72, англійський фунт 43·40—43·80, німецька марка 2.12·15, данціґський гульден 1·72·20, червінець 30·30—31·00.

НОВИНКИ.

— **Дешева сензація.** Варшавська „За Свободу“ повторяє за „Експресом Поранним“ таку сензацію: у найближчі дні відбудеться в Берліні шлюб доньки гетьмана Скоропадського з бувш. австр. архикнязем Вільгельмом Габсбургом — Василем Вишиваним. Це родинне свято є доказом політичного порозуміння між гетьм. Скоропадським і Василем Вишиваним, бо до цього часу кожний з них уважав тільки себе претендентом до українського престола. Одночасно цей денник повідомляє, що друга донька гетьмана Скоропадського живе тепер у Польщі. Вона вийшла замуж за гр. Адама Монтрезора, який грає визначну ролю в політичних колах — слухайте! — Галичини. А саме — слухайте далі! — гр. Монтрезор представляє в УНДО монархічні тенденції. Шлюби в високих колах є можливі в усіх комбінаціях. Але всі ці комбінації є нічим, коли рівняти їх з фантазією таких політиків, як „Експрес Поранни“ та „За Свободу“ в українських справах.

— **Арешти.** У Стрільбичах староСамбірського повіту арештували дня 17. вересня Петра Пилипа і Евстаха Качмара робітників при тартаці в Самборі. Арештували їх у хвилині, коли під неділю вернули з роботи домів. Передтим перевели у них трус і забрали відозви і брошури, які дав їм якийсь жидок в Самборі.

— **Пересторога для священиків.** Пишуть нам: Від кількох літ заходить до наших священиків Микола Березкий, ошуканець-шантажист, який продає їм фікційні уділи нафтові, побираючи від них звадатки. При тім покликується на поважних наших людей, які з ним не мають нічого спільного, а навіть його не знають. Його „товаришем“ є Гринь Семьонюк. За ним шукає поліція і суд в Дрогобичі, бо вже ошукав багато наших священиків. Останніми днями крутився він у Стрию і „патягнув“ також на завдаток одного священика і одну даму. Він родом з Куплович (коло Рудок), а в Рудках „wyszedł z grecko-kat. [illegible]“ Колиб де зявився, треба його негайно дати арештувати, бо стрийська і дрогобицька поліція за ним шукають.

Священик.

— **Темні історії.** Від кількох днів істнує у Львові дентистична фірма і... косметична д-ра Пілецького, який, як уповняє „Газета Поранна“, займався незаконною помічю для вагітних дівчат і жінок, що хотіли позбутись потайки своїх дітей. Ця його практика стала голосною в лікарських колах при трагічній смерти одної його пацієнтки, служниці Вальківни. Служниця після операції вмерла в шпиталі від заказження крови. Д-р Пілецький пробував задарвати грішми підкупити родину покійної. — Ще темнішу історію розбирав станиславівський суд присяжних. Перед ним ставав 18-літній парубок Мазуркевич, засуджений на 10-літ. ... за те, що в 1920 році ... у Сереті дівчину, що ... залупала і втопив ... Новоперевели ... була для нього байдужою ... [illegible]

лючене прилюдного насильства. — 8 місяць вивнині дістав спеціаліст від вивозу емігрантів Вейсбергер, який 26. серпня відвозив із Снятина до Коломиї 24 жидівських емігрантів, хотячи „перешварцувати" їх фальшивими білетами.

— **Українська опера у Львові.** Наші читачі, прочитавши такий заголовок, стрепенуться. Опера? українська? у Львові? Адже ми не в силі спромогтись на 10 звичайних нових драматичних вистав у рік — не маючи ні салі, ні фондів на театр. А проте українська опера у Львові вже істнує. Істнує в уяві деяких неврастенічних польських денникарів, які лякають нею як страхополохом польське громадянство... у боротьбі за мільйоновий бюджет на міські театри. Читаємо в „Газеті Поранній" чорне на білім: „Як до нас доходить звістки на припинення польської опери жде тільки консорція, субвенціонована чужим капіталом, щоби зорганізувати у Львові українську оперу". Після такої звістки не є виключене, що якась „народова організація" оборони польського характеру Львова зорганізує грандіозне віче та прийме резолюції про національну необхідність польської опери у Львові, а тим, що міський театр може бути надалі порожний, а всі кіна повні.

— **20.000 дол. за модерну симфонію** призначує одна американська фірма загальним, міжнароднім конкурсом. Спершу вона призначила цю суму на викінчення безсмертної Шубертівської симфонії Г-моль, але змінила свою постанову, завдяки заходам німецьких композиторів, які піддали думку конкурсу на твір оригінальний, рівний щодо сили симфонії Шуберта.

— **Рекорди.** Папський шамбелян Геза Борос — як упевняє мадярська „А Регель" — дійшов до свого становища якимись дивними стежками, бо він не має права бути священиком. Борос — рим.-католицький священик — жонатий і має діти. Колись був учителем, у 1907 р. був детективом у будапештенській поліції, опісля мав приватне детективне бюро, з 1917 р. знову вчителював, в 1922 р. був торговельним агентом, а в 1925 р. перейшов з рим.-католицизму на „грецько-орієнтальний" обряд. Завдяки протекції мадярського представника при Ватикані Череди і папського нунція в Будапешті Орсеніго він дістав поручаючі листи до кардинала Гаспарі і цей дозволив перейти йому знов на римо-католицизм і зробив його папським шамбеляном. — Цими днями продали в Льондоні за 4500 долярів три рідкі... орхідеї, відомі під науковою назвою „одонтогльоссум" і популярної „королівської багряниці. — Два дні на аеродромі Рузвельт Філд біля Ню-Йорку панувала трівога за долю летуна Мартіна Дженсена, який мав привезти туди із Сан Дієго, в Каліфорнії, великого льва. Звіря помістили в клітці причіпленій на літаку ззаду сидження летуна. Жінка Дженсена, також летунка, хвилювалась так само як власники льва, — фільмові підприємці, коли весь день минув, а Дженсен не приїхав в означений час. Зіпсувся мотор і летун мусів сісти на землю в 60 км від Рузвельт Філд: апарат зіпсувався, але клітка була така сильна, що лев з неї не втік.

— **Літературний куток.** 29. вересня 1902 р. помер Еміль Золя. Франція святкує цими днями 25-ліття смерти великого письменника і творця нового літературного напрямку. Золя помер від нещасливого випадку задушившись від газу у своїй кімнаті. Його залізне здоровля могло було вистачити ще на довгі роки невтомної праці. Золя вродився 2. квітня 1840 р. у Парижі як син італійського інженіра. Його батько будував величезний канал у Провансії, званий „Каналом Золі". Молодість провів Еміль Золя на сонячнім півдні. Скінчивши лицей у Парижі вступив до книгарні як помічник і працював у славній видавничій фірмі „Ашет". Його перші дві повісти не мали успіху. Першим успіхом були „Байки для Нінони", другим „Тереса Ракен", що мала вже основні риси його пізнішої творчости. Небавком пізніше починає Золя величезний цикль „Ругон-Макартів" історію упадку одної родини віддає другого цісарства: була це соціольогічна студія у формі повісти. Золя користувався останніми здобутками науки і переводив у повісти ідеї про унаслідження із фанатичною суворістю. Це було причиною, що його велика поетична уява попала в пута соціальної доктрини. Та одночасно своєю сміливою концепцією він створив нову методу писання повістей і дав почин до обнови літературних ідей, що лишались під всевладним впливом романтичної доби. Літературна спадщина Золі величезна. Хоча його не читають нині як Бальзака або Достоєвського, проте деякі його твори як „Жерміналь" або „Ассомоар" розходяться в сотках тисяч примірників річно, головно серед робітничої маси у Франції. З іменем Золі звязана теж справа Дрейфуса, обвинуваченого невинно за державну зраду; Золя виступив у його обороні із рідкою громадянською сміливістю, борючись проти публичної опінії опутаної духом шовінізму, видаючи своє славне *j'acusse* („Обвинувачую!").

— **Оригінальний дипльомат.** Острів Куба призначив свого найвизначнішого земляка, шахіста Капабляику — дипльоматом. Без місця осідку. Не щоби він дипльоматію, а щоби міг за дипльоматичним пашпортом їздити скрізь, де є загрожені... шахові партії. Замість одного поля діяльности Капаблянка матиме 64 піль шахової дошки. Куба є тої думки, що Капаблянка принесе більше слави своїй країні як шахіст, ніж інший дипльомат, що гратиме в політику. Крім цього Куба дійшла до тої мудрости, що в світі шанують тільки того, кого знають. Може вона пригадала собі врештою приклад великого франц. поета Кльоделя, якому література не стоїть на переноні вести дипльоматію. А грати в шахи таки легше як творити песи та поезії. І далі: чи мистецтво шахової гри не нагадує більш як якенебудь інше дипльоматичну стратегію: наступати, пахувати, творити ріжні комбінації з фігур на ріжних полях гри. Якби ідея Ліги Націй перемогла, хто зна, чи міжнародні конфлікти не будуть полагоджувати дві воюючі сторони партією шахів. Тоді Капаблянка готов стати членом Найвищого Шахового Трибуналу Мира.

— **Наука потрібує відпустки.** У Льондоні істнує своєрідна організація „Брітіш Асосіейшен" попросту „Британське товариство", якого метою розяснювати прилюдними загальнодоступними відчитами основні проблеми науки. Є це щось у роді Академії Наук з прикметами приватного товариства пропаганди освіти. Цього року голова цього товариства Сер Артур Кіт почав низку викладів на тему „Чи Дарвін мав рацію"? і дійшов до висновку, що Дарвін мав безсумнівну рацію. Після цього пішли відчити з кримінальної психольогії, із трансцендентальної фізики, телепатії, позагробного життя і інших здобутків сучасного знання. З нагоди цих відчитів забрав голос епископ з Ріпон д-р Баро і в своїй проповіди висловив кілька думок, що счинили страшний гомін у пресі. На погляд д-р Баро сучасна наука йде надто швидко вперед, так, що ми не в силі перетравити всіх її нових ідей і винаходів. Щоби людський ум дійшов до рівноваги, наука повинна дати йому на яких 10 літ відпустки для відпочинку. За той час ми мали би час подумати трохи над собою, над своєю душею, а не над дивами світа. Сказавши це, епископ виїхав сам на відпустку над море, не сподіючись, що вчені почнуть протестувати проти відпочинку для мізку сучасних. А проте у словах епископа є одно зерно правди: клопіт є з новими науковими ідеями, коли треба їх виложити ясно та доступно, а навіть найбільше вчені не в силі ще розяснити їх простими явищами. Телепатія, позагробне життя, чи „духи" все це царина таємного для якої кожний з нас повинен би мати з 10 літ відпустки, щоби її прослідити.

— **Країна Матузалемів.** Країна, що має найбільший процент людей, які перейшли 100 літ це Болгарія. Остання офіціяльна статистика каже, що минулого року було там 2161 осіб понад 100 літ, у цьому 1169 жінок і 992 мужчин. Уряд склав спеціяльну комісію із лікарів і соціольогів, які мають дослідити причини, завдяки яким люди живуть у Болгарії так довго.

— **Занадто ревний душпастир.** В англійськім містечку Курі-Рівель счинився скандал, який цікавить усю пресу з юридичного боку. Проблема така: як далеко має право йти парох у ролі сторожа прилюдної моралі? Ось історія. Отець Годгсон, поважний і всіма шанований пастор, почув одного дня, що його парохіяни відвідують кралькома сильно підозрілі льокалі, що є розсадниками деморалізації. Йому назвали два відомі клюби. Як перевірити, чи це правда? У містечку появляється таємна дама, вибагливо одягнена, сильно завуалена, що ходить скрізь сама вечорами, а днином щезає. Між місцевими мущинами рух. Та ні один не зважується підступити до неї; вона подобає на кокоту, а поводиться незвичайно коректно. Одного сміливця, що починає з нею розмову, віджидає з місця. Цей сміливець запевнює, товаришів, що не варт до неї залицятись: вона стара й бридка. Молодь починає оминати ресторан, куди приходить постійно дама. Господар ресторану терпить на цьому і счиняє з дамою суперечку; у люті здирає їй вуаль. Таємна дама це пастор Годгсон. Справа пішла в суд. Парох прохає вибачення своїх парохіян: він хотів перевірити правдивість наклепів щодо їх моралі і стверджує, що мораль у його парохії стоїть високо, його, таємно-чарівну даму, ніхто не зачіпав. Але не всі вдоволені таким розясненням; є громадяни, які твердять, що парох навіть для оборони моралі не може переодягатись у кокоту.

— **Закон і любов.** Закони сміються із голосу серця. Американська преса цікавиться випадком італійської студентки Доменіко Кашіо, що дістала дозвіл виїхати на студії до університету Колюмбія. Там познайомилась із земляком з Ню-Йорку і вийшла за нього замуж. На це влада повідомила її, щоби покинула негайно Америку, бо вона одержала візу тільки на студії. Молода замужна дама заявила, що буде студенткою далі, але цей аргумент не переконав суворих американських урядовців. Вони твердять, що студії одно, а подружа — друге.

— **Світова всячина.** В Англії зачинили кілька нових копалень вугілля наслідком безробіття. — Америк. англ. промислова група хоче взяти в аренду чехословацькі залізниці. — У Ризі збирається в жовтні міжнародна конференція, як наладнати залізничу комунікацію з Азією. — У Берліні трамваєвики погрожують страйком. — Румунія запримітила через свою пресу концентрацію радянських військ на своїм кордоні і радянські воєнні кораблі на своїх водах. — Чехословаччина відновить дипльоматичні взаємини з Ватиканом. — Брат японського імператора князь Шішібу заручений з найкращою дівчиною в Японії, 17-літ. донькою кн. Ішіо, шефа ритуалу імператор. палати. — У звязку з пошестю менінгітіс серед дітей у Ляйпцігу всі школи зачинені. — Парлямент Нової Зеляндії призначив 1 міл. фунт. на будову морської бази в Сінгапурі. — Король Альфонс затвердив предложений йому еспанським диктатором Де Рівера список членів „Національних Зборів" скликаних на жовтень. — У Ленінграді є тепер 248.000 помешкань; на кожне пересічно випадає 6 осіб. У 1923 р. на кожне випадало 4 і пів особи. 5000 мешкань стоїть порожніх, ненаправлених. — Помер один з найбільших австр. юристів президент сенату Буркарт.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіновича:

Скала:
1. Х. День і ніч.
2. Х. „Ой не ходи Грицю".
3. Х. Чесна Зузанна.

Озеряни: 4. Х. Вій.
5. Х. Діти Агасфера.
6. Х. Дні нашого життя.

Копичинці: 7. Х. Майська ніч.
8. Х. День і ніч.

12-? 485 9. Х. Запорожець за Дунаєм.

Український театр під дирекцією Івана Когутяка:

Гусятин:
1. Х. Чия дитина.
2. Х. За Німан.
3. Х. Чар мундуру. — Увесь дохід призначений на тих, що потерпіли повінню. Дирекція театру просить околичні села щоб ласкаво взяли участь в тій виставі, щоби помогти бодай малою лептою нашим братям в нещастю. 611 3-?

„Народна Гостинниця" прийме опмічника готелевого портієра з укінченою 2. клясою середніх шкіл і гарним письмом в віці 18—25 літ. Зголошуватись можуть тільки стало замешкалі у Львові від год. 5—6 вечером в канцелярії Дирекції вул. Косцюшка ч. 1. 517 2—3

Перші поферіяльні сходини Українського Технічного Товариства відбудуться в суботу дня 1-го жовтня 1927 в год. 18-ій. Богато цікавих справ до обговорення. Після сходин спільна вечера. Просимо численно явитись. — *Виділ.*

Увага. Дня 2-го жовтня (неділя) відбудуться Збори громадян Богданівки в справі будови „Народнього Дому" і вибору нового Комітету будови. На Збори запрошуємо і тих громадян та представників поодиноких українських установ, які дотепер жертвували на ціль будови та взагалі цікавляться будовою. Початок Зборів точно в год. 5-ій пополудні. Збори відбудуться без огляду на число учасників. — *Виділ читальні „Просвіти" на Богданівці.*